

Kerry i Clinton, avantatges i inconvenients

STEPHEN GILLERS

Després de l'èxit que va obtenir a les primàries del dimecres 3 de març, ningú no dubta que Kerry és el nou candidat demòcrata a president dels EUA, i que la cursa per a la nominació ha acabat. Ara el debat és tot un altre: a qui triarà Kerry com a candidat a vicepresident?

John Edwards, el rival més directe que ha tingut el candidat durant les primàries, a més de fer bones campanyes, pot atraure el vot del sud. Per altra banda, els governadors Evan Bayh, d'Indiana, i Bill Richardson, de Nou Mèxic, gaudeixen d'un reconeixement molt elevat als seus territoris i tenen experiència executiva. D'altres possibles candidats serien l'exsecretari del Tresor, Robert Rubin, i l'exsenador de Geòrgia, Sam Nunn. Aquests darrers, però, no garanteixen, d'entrada, una bona acollida per part dels votants, i la reacció de l'electorat davant d'aquests noms seria tota una sorpresa.

Hi ha, però, encara, un altre nom que ningú no pronuncia i que, malgrat tot, podria esdevenir candidat a vicepresident: Bill Clinton.

Les virtuts de Clinton compensarien perfectament els defectes de Kerry. Clinton, a més de tenir talent i de ser un bon animal de campanya, és del sud –i, d'ençà del 1948, quan Harry S. Truman va triar com a company de carrera el senador Alben Barkley, de Kentucky, sempre que els demòcrates han guanyat ho han fet amb un ciutadà d'un estat del sud dins l'equip candidat.

A més, la gent pagaria per veure com Bill Clinton i Dick Cheney debaten en públic. Per què no?

Segons la interpretació que fem de la 22a esmena a la Constitució dels EUA, que data del 1951, veurem un obstacle legal per a la candidatura de Bill Clinton, o no. L'esmena diu, literalment: "Cap persona no podrà ser elegida per al càrrec de president més de dues vegades."

Cap problema. Bill Clinton es presentaria a la vicepresidència, i no pas a la presidència. Els juristes poden debatre amb quin grau de flexibilitat interpretem

"Les virtuts de Clinton compensarien perfectament els defectes de Kerry. Clinton, a més de tenir talent i de ser un bon animal de campanya, és del sud, i sempre que els demòcrates han guanyat ho han fet amb un ciutadà d'un estat del sud dins l'equip candidat"

el llenguatge constitucional, però no cal ser massa literalistes per entendre que el missatge de la Constitució és ben clar. Bill Clinton no pot ser elegit president, però no hi ha res que li impedisca d'accedir a la vicepresidència.

És cert que, si arribara a ser vicepresident, seria el primer en la "línia de successió" cap a la presidència, però hi arribaria sense passar per unes eleccions, que és el que prohibeix l'esmena. Si aquest fet es produïra, seria com a conseqüència de l'aplicació de l'article segon, secció primera, de la Constitució, que estableix que si un president mor, dimiteix o ha de deixar el càrrec, els seus poders "revertiran en el vicepresident." Una successió així no aniria en contra de la 22a esmena.

Els obstacles constitucionals, per tant, quedarien bandejats amb aquesta anàlisi. Els obstacles polítics, però, són molt grans. Els resumirem en dues preguntes: Clinton estaria d'acord a tenir aquest càrrec? I a Kerry, li agradaria tenir Clinton com a company inseparable?

No ho sabrem fins que no li ho preguntem, és clar, però, abans de fer-ho,

podríem intentar convèncer els futurs candidats de les bondats d'aquest tàndem.

Per a Clinton, segurament, la crida de la vicepresidència és tan política com personal. D'una banda, podria ajudar el seu partit a guanyar, per tal com encara és un referent dins la política americana –encara que no ho és tant entre els demòcrates–. Molts votants anhelan l'estabilitat i la fortalesa econòmiques que van caracteritzar el seu mandat.

D'altra banda, a més, a canvi de formar part de l'equip de la candidatura, Clinton podria posar com a condició alguns punts especialment importants, com ara la pau al Pròxim Orient, el sistema de seguretat social, la igualtat racial efectiva, etc. Podria triar alguna d'aquestes qüestions, o bé afrontar-les totes.

A més, des d'un punt de vista personal, li faria molt de goig ser part de l'equip que derrotara l'home que, ara fa quatre anys, va prometre "restaurar el caràcter" de la Casa Blanca, quan ell mateix l'ocupava.

Per tant, l'únic punt discutible seria l'opinió del candidat John Kerry. Segons que ha quedat demostrat aquests darrers dies, i al llarg de la campanya per a l'elecció de candidat demòcrata, entre Edwards i Kerry hi ha ben poca química.

Kerry i Clinton, en canvi, tenen moltes coses en comú: són gairebé de la mateixa edat, van treballar junts a Washington durant quasi una dècada i comparteixen l'interès pels afers internacionals.

El que hauria de plantejar-se Kerry és si el fet de tenir Clinton a la candidatura li augmentaria les possibilitats de victòria, i això se sap de seguida, amb un parell de bones enquestes. Si el resultat és positiu, Kerry hauria de fer aquest primer pas cap a la presidència: fitxar Clinton.

Stephen Gillers és professor de dret de la New York University
© The New York Times – EL TEMPS
Traducció: Maite Insa